

- <http://www.ioanguradeaur.ro/%E2%80%A0-viata-3/>

Sf. Ioan Gura de Aur

VRĂJITORIA

din "Diavolul si magia"

Partea a II-a

Nebunia oracolelor și a vrăjilor

"Ca să știe fiecare dintre voi să-și stăpânească vasul său în sfințenie și cinste. Nu în patima poftelor cum fac neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu" (I Tesaloniceni 4, 4-5).

Cuvântul acesta se îndreaptă înainte de toate spre cei căzuți în cea mai mare nepăsare.

Dacă evreii atunci puteau fi învinuiți de nepăsare, ce iertare am putea dobândi noi și cum ne vom apăra

la judecată, noi, care primind un har atât de mare, am sfârșit în aceeași sărăcie duhovnicească ca și ei?

Mulți se folosesc și astăzi de această boală, magia, și își ruinează viața.

Cuprinși de nebunie își lasă viața în mâinile oracolelor și, în afară de faptul că îl supără pe Dumnezeu

și că se depărtează de El, drept răsplată primesc și mai multe întristări și dureri, depărtându-se,

totodată, și de lupta pentru virtute.

Diavolul îi convinge, cu meșteșugurile acestea, pe cei mai săraci la minte că nu de ei înșiși atârna faptele lor bune sau rele, cele pline de virtute sau de stricăciune, făcându-i să creadă că n-au fost cinstiți vreodată cu libertatea de-a alege.

El urmărește să câștige două lucruri, care sunt și cele mai îngrozitoare: mai întâi să ne oprească de la străduințele și de la ostenele pe care le primim de bună voie, ca să dobândim virtutea și apoi să ne răpească darul cel mare dat nouă de Dumnezeu, adică libertatea.

Satana a strecurat în om această boală îngrozitoare care se cheamă când vrăjitorie, când semne, când despărțirea zilelor în bune și rele, când învățături viclene despre aflarea sorții sau multe altele, răsturnând lucrurile și întorcându-le pe dos.

(Cuvânt la Isaia, cap. II PGB 8, 280-282. PG 56, 35)

Jertfele omenești. Morții care vorbesc

Ce poți să spui, va zice cineva, când mulți vrăjitori răpesc prunci, îiucid și le poruncesc apoi sufletelor lor să-i slujească când fac farmece?

Cum poți cunoaște că așa se întâmplă? E adevărat că mulți o spun, cum că magii jertfesc prunci, dar, spune-mi, de unde poți ști că sufletelor pruncilor îi ajută în treburile lor vrăjitorești?

Unii care au demon, spune evanghelistul, strigă în gura mare "Eu sunt sufletul lui cutare care a fost ucis". Dar și acesta este tot un vicleșug și o capcană diavolească. Strigă nu duhul mortului, ci diavolul, care se preface a fi acela și care astfel ar voi să-i înșele pe cei ce-l ascultă.

Dacă un suflet s-ar fi putut întrupa într-un demon, cu atât mai mult ar fi putut intra în propriul său trup. Și apoi, cum sufletul unuia care a fost omorât ar putea conlucra cu cel ce l-a omorât?

Cum ar putea omul face ca o putere netrupească să devină ființă întrupată?

Dacă acest lucru este cu neputință pentru trupuri și un om nu poate preface un trup omenesc în trupul unui măgar, cu atât mai mult este cu neputință pentru suflet, care e nevăzut și pe care nimeni nu-l va putea transforma într-o existență demonică.

Prin urmare, toate acestea sunt cuvinte băbești și de speriat copiii.

(Cuvântul XXVIII la Evanghelia după Matei PGB 10, 256-258. PG 57, 353)

Creștinii se leapădă de satana prin Sfântul Botez

Să spui fără încetare aceste cuvinte "Mă lepăd, de tine satana!". Nimic nu ne acoperă mai bine decât ele dacă le și urmăm.

Vă cer să învățați aceste cuvinte, voi, care urmează să vă botezați. Ele sunt legământul vostru cu Domnul.

Când mergem să cumpărăm un sclav îl întrebăm mai întâi pe el, care urmează să fie vândut, dacă dorește să ne slujească. Hristos la fel face. De vreme ce urmează să-L slujești, te va întreba mai întâi dacă vrei să lași tiranul crud și neîndurător și apoi îți primește legământul, pentru că El nu voiește să-ți fie Stăpân decât dacă-L primești de bună voie.

Vezi, dar, iubirea de oameni a Domnului. Noi de pildă, mai întâi îi întrebăm pe sclavii care sunt de vânzare și numai după ce ne spun că doresc să ne slujească dăm prețul cerut. Hristos nu face la fel. El a plătit dinainte prețul cerut pentru noi toți, cinstitul Său sânge, fiindcă zice: "Cu preț ați fost cumpărați" (I Corinteni 7, 23).

Și nici așa nu ne silește, dacă nu vrem, să-L slujim, ci ne spune că, dacă nu avem plăcerea și nu voim să primim să ne fie Stăpân, nu ne silește și nici nu ne constrânge.

Noi, dar, să nu cumpărăm niciodată robi răi, iar dacă vreodată vom fi făcut-o, atunci i-am cumpărat cu gând rău și la fel a fost și prețul.

Hristos, însă, cumpărând robi nerecunoscători și nelegiuți, a plătit prețul cel mai scump, un preț cu mult mai mare, atât de mare încât nici un cuvânt și nici o noțiune nu-l poate cuprinde.

Hristos n-a dat pentru noi cer și pământ și mare, ci ceva mai scump decât toate, sângele Său. Cu sângele Său ne-a cumpărat Domnul. Și după toate acestea nu cere mărturii sau acte, ci se mulțumește doar cu niște simple cuvinte.

Dacă spui din toată inima: "Mă lepăd de tine, satana, de toate lucrurile tale și de toți slujitorii tăi", cu aceste cuvinte El a primit totul.

Așa să zicem: "de tine mă lepăd, satana", fiindcă pe acestea ni le va cere în ziua judecății. Să le păzim, așadar, ca să dăm înapoi neatinsă garanția pe care a pus-o pentru noi.

Capcanele satanei și semnele

Capcanele satanei sunt teatrele, hipodromurile, toate păcatele, deosebirea zilelor în bune și rele, proorocirile, ghicitorilor și semnele. Și care, întrebă, care sunt semnele?

De multe ori se întâmplă ca, ieșind cineva din casă, să-i iasă în cale un om însemnat, fie ca are doar un ochi, fie că e schiop, și crede că e semn rău.

Aceasta este înșelătoria Diavolului. O zi nu devine rea dacă te întâlnești cu un neputincios, ci dacă trăiești în păcate.

De un singur lucru să te păzești când ieși din casă, să nu te întâlnească păcatul, pentru că păcatul ne trage în jos și fără el nici diavolul nu ne poate vătăma cu nimic. Ce spui? Vezi un om neputincios și cugeti că e semn rău, dar nu vezi deloc cursa pe care ți-o întinde vicleanul, făcându-te să intri în război cu cineva care nu ți-a greșit cu nimic și să fii dușman fratelui tău fără pricină.

Când Dumnezeu ne-a poruncit și pe vrăjmași să-i iubim, tu te întorci cu silă de la unul care nu ți-a greșit cu nimic și căruia nu-i poți afla nici o vină? Nu înțelegi cât de mare e batjocura, nu vezi câtă este rușinea, sau mai bine zis, nu vezi cât de mare este primejdia?

Să mai spun ceva și mai vrednic de râs? Mi se face rușine, dar mă voi strădui, totuși, s-o spun pentru mântuirea voastră.

Dacă ne iese în cale, se spune, o fecioară, asta înseamnă că ziua va fi pierdută. Dar dacă ne întâlnim cu o desfrânată, înseamnă că ziua ne e priincioasă și că ne va aduce câștig mult. V-ați acoperit fața și v-ați lovit fruntea? V-ați uitat în jos? N-o faceți acum, când vorbim despre ele, faceți-o când le vedeți. Vezi cum diavolul și-a împletit și aici plasa ca să ne prindă, ca să ne întoarcem de la cea înțeleaptă și cuminte și s-o iubim pe desfrânată.

Auzindu-l satana pe Hristos spunând "Oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui..." (Matei 5, 28), văzându-i apoi pe mulți biruind desfrânarea și voind să-i întoarcă iarăși la păcat în alt chip, se folosește de această superstiție ca să-i facă să le privească cu mulțumire pe femeile desfrânate.

Ce să mai spunem de cei ce zic descântece și-și pun talismane sau își leagă la cap și la picioare monede de bronz de pe vremea lui Alexandru Macedon? Acestea ne sunt nădejile, ca după cruce și după moartea Stăpânului nostru să ne așteptăm mântuirea de la chipul unui împărat grec?

Nădejdea noastră este Crucea lui Hristos

Încă n-ai aflat câte a făcut pentru noi Crucea lui Hristos? A desființat moartea, a stins păcatul, a făcut zadarnic iadul și pe diavol l-a făcut neputincios.

Nu este Hristos vrednic să credem că ne poate tămădui trupul? Când a înviat toată omenirea, nu ai încredere că te poate tămădui și pe tine? De ce apărare crezi că vei avea parte în ziua judecății, spune-mi?

"Femeia este creștină ..."

Porți nu numai talismane, dar te duci și la descântători și aduci în casă tot felul de babe băute și nebune.

Nu ți se face rușine și nu roșești, după atâta învățătură, să te aduni cu unele ca ele?

Partea cea mai înspăimântătoare a înșelăciunii este că, sfătuindu-te și cerându-ți noi să te îndepărtezi de ele, crezând că te aperi, zici: "Femeia aceasta nu face decât să spună descântece și este creștină, pentru că nu rostește altceva decât numele lui Dumnezeu".

Uite, pentru asta o urăsc în primul rând și mă întorc cu scârbă de la ea, fiindcă se folosește de numele lui Dumnezeu ca să-L hulească. Spunând că e creștină face ce fac și idolatrii.

Dar demonii înșiși rosteau numele lui Dumnezeu, și erau demoni; deși spuneau despre Hristos: "... Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu " (Marcu 1, 24), Domnul i-a certat și i-a izgonit.

Vă rog, dar, să rămâneți curați și neatinși de înșelăciune și cuvântul meu să-l aveți drept toiag (...)

Odată cu cuvintele acestea să-ți închini fruntea și ai să vezi că nu numai omul care ți-a ieșit în cale, dar nici diavolul însuși nu te va putea vătăma, văzându-te pretutindeni apărat de aceste arme ...

(Cateheză I PGB 30, PG 570-576)

Cea mai rea superstiție

În mijlocul vaietelor și tulburării aceleia intră apoi și preotul care le înspăimântă pe rude mai rău ca febra, părând mai necruțător ca moartea; se pare că, dacă intră un preot în casa unui bolnav, le umple pe rude de o deznădejde mai mare decât deznădejdea din cuvintele doctorului; ele socotesc că prezența preotului e mai degrabă un semn aducător de moarte decât făgăduiala vieții veșnice.

(Cateheză IX PGB 30, PG 522)

Demonii nu tămăduiesc

Aștepți, poate, să te tămăduiască demonii? Când Hristos le-a îngăduit să intre în porci, nici n-au așteptat și i-au și împins să se arunce în mare fără să le pese câtuși de puțin de ei. Le va păsa, crezi, de trupurile oamenilor? Bine ar fi măcar de nu i-ar mai omorî pe oameni și de nu le-ar mai voi răul.

Te-au scos din rai, ți-au răpit cinstea pe care o aveai în ceruri și vrei acum să-ți vindece trupul? Sunt lucruri de răs și basme. Demonii știu să facă numai rău și să aducă numai vătămare, nu și să vindece. Nu le e lor milă de suflet și, spune-mi, le va fi milă de trup? Ei nu se străduiesc decât să-l îndepărteze pe om de împărăția lui Dumnezeu și tu crezi că ar voi să-l izbăvească de boli? Nu

l-ai auzit pe profet, sau, mai bine zis, pe Dumnezeu, Care grăiește prin profet, spunând că nu pot face nici rău nici bine? Și, chiar dacă ar putea și ar voi să tămăduiască, lucru cu neputință, tu oricum păzește-te să primești în schimbul unui câștig mic și vremelnic, osânda veșnică, îți tămăduiești trupul ca să-ți pierzi sufletul? Nu e un târg bun. L-ai mâniat pe Dumnezeu, Făcătorul trupului și îl chemi să te vindece pe diavol, care-ți vrea doar răul? Cum, atunci, să nu te momească lesne, cu știința lui vindecătoare, orice idolatru și cum să nu te facă să crezi și să slujești dumnezeilor neamurilor?

Vracii, cu meșteșugul lor, pe mulți i-au tămăduit de boli și pe mulți ce erau bolnavi i-au făcut sănătoși. Numai că pentru aceasta trebuie să fii părtaș la necinstirea lui Dumnezeu. Departe de noi un asemenea gând! Ascultă ce spune Moise iudeilor: “De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune. Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelora. Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise...” (Deuteronom 13, 1-3).

Aceasta înseamnă că dacă vreun prooroc se va arăta, va face semne, va învia morți, va curăța leproși sau va vindeca schilozii și te va chema, arătându-ți aceste minuni, să nu mai crezi în Dumnezeul tău și să te lepezi de El, să nu crezi în puterea lui. Domnul Dumnezeul tău te încearcă ca să vadă dacă-L iubești din toată inima ta și din tot sufletul tău.

Este limpede, dar, că demonii nu vindecă. Dacă totuși Dumnezeu le îngăduie cândva să tămăduiască vreo boală, așa cum fac oamenii, este ca să te încerce și nu pentru că Dumnezeu n-ar ști, ci ca să înveți să nu-i suferi pe demoni nici dacă tămăduiesc.

Dar ce vorbesc eu de tămăduirea trupului? Dacă cineva te sperie cu gheena ca să te lepezi de Hristos, să nu primești. Dacă-ți făgăduiește cineva împărăție cerându-ți în schimb să te îndepărtezi de Fiul Unul Născut al lui Dumnezeu, să te întorci de la el, să-L urăști – să fii ucenicul lui Pavel și cu râvnă să repeți cuvintele pe care le-a vestit fericitul și viteazu-i suflet: “Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile. Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iesus, Domnul nostru” (Romani 8, 38).

Pe el nu-l despart de iubirea lui Hristos nici îngerii, nici puterile, nici cele prezente, nici cele viitoare și nici vreo făptură, iar pe tine te depărtează de El vindecarea trupului? Ce iertare vom putea noi primi? De Hristos trebuie să ne temem mai tare decât de gheena și pe El trebuie să-L dorim mai aprins decât orice împărăție.

Dacă se întâmplă și ne îmbolnăvim, e mai bine să rămânem bolnavi, decât să fim tămăduiți de niște demoni și să ne lepădăm de Dumnezeul nostru. Pentru că, deși ne tămăduiesc, în fapt, mai mult ne vătăma decât ne sunt de folos. Ei sunt de folos trupului, care oricum are să moară și să putrezească nu peste mult timp, dar vătăma, în schimb, foarte tare sufletul, care este nemuritor. Și, așa cum fac negustorii de sclavi, momind copii cu bunătați (dulciuri, năut prăjit, sau multe altele), răpindu-le libertatea și chiar și viața, tot așa fac și demonii, făgăduind vindecarea unui mădular al trupului, dar făcându-ne să pierdem mântuirea sufletului.

Noi, iubitorilor, să nu îngăduim una ca asta. Să avem grijă și să ne păzim cu orice chip de necredință și de a ne lepăda de Dumnezeul nostru. Oare Iov n-ar fi putut să creadă cuvintelor femeii sale și să-L blesteme pe Dumnezeu și să scape de nenorocirea care dăduse peste el? Căci spunea: “Blesteamă pe Dumnezeu și mori.” (Iov 2, 9). Iov, însă, a preferat să rabde, să se topească pe picioare și să sufere plaga pe care nimeni altul n-ar fi putut-o îndura decât să scape de cumplitele chinuri și de nenorociri, blestemându-L pe Dumnezeu.

Pe el să-l imiți. Chiar dacă diavolul îți promite să te scape de necazurile care te copleșesc, nu-i crede lui și nu-i ceda. Fă și tu așa cum a făcut dreptul Iov, care nu s-a lăsat convins de vorbele nevastei sale, ci a ales să rabde boala mai bine decât să-și piardă credința și mântuirea sufletului.

Dumnezeu nu te părăsește atunci când îngăduie să te îmbolnăvești și să suferi cele mai grele boli, ci voiește să te facă și mai plin de slavă și mai strălucit. Rabdă, dar, cu tărie ca să auzi și tu: “Nu crezi că de aceea am făcut ce am făcut, ca să Mă arăt drept?” (Împotriva Iudeilor I, PGB 34, 132-138. PG 48, 854-855)

Mai bine moarte decât să primim vindecare de la demoni

De aceea ne numim și suntem creștini, ca să facem ascultare lui Hristos și nu să alergăm la dușmani. Dacă cineva urmează o terapie și îți spune că demonii îl tămăduiesc și că de aceea alergă la ei, tu descoperă-i aceleia vrăjile, cuvintele magice, amuletele și farmecele pe care le fac.

Pentru că nu par să vindece în alt fel și, de altfel, nici nu vindecă cu adevărat – să nu fie! Eu merg și mai departe și spun că, și de-ar vindeca în realitate, mai bine să mor decât să alerg la vrășmașii lui Dumnezeu ca să mă fac bine. Ce folos am dacă trupul meu se însănătoșește, dar îmi pierd sufletul? Care este câștigul dacă izbutim să scăpăm de suferință în această viață, dacă vom fi trimiși să ardem în focul veșnic? (...)

Firea celui ce iubește este să nu-l părăsească pe cel iubit, chiar dacă cei ce caută a-l depărta de el învie și morți. Dacă Domnul a spus aceste lucruri și iudeilor, cu atât mai mult ni le spune nouă, pe care ne-a ridicat la o învățătură mai bună, cărora le-a deschis poarta învierii și pe care i-a îndemnat să nu se ocupe cu cele prezente, ci să aibă toată nădejdea îndreptată spre viața viitoare.

Ești chinuit de vreo boală a trupului? Amintește-ți de Iov

Ce spui? Că te întristează și te necăjește o boală trupească? Dar n-ai pățimit încă tot ce a pățimit fericitul Iov, sau, mai bine spus, nici cea mai mică parte din câte a suferit el.

Ia aminte că, după ce a pierdut turmele de oi și de vite și pe toate celelalte, într-o singură clipă și-a pierdut și toți fiii și fiicele. Toate într-o singură zi! Aceasta fiindcă trebuia ca pe luptător să-l doboare nu numai firea ispitelor, ci și năvala lor, una după alta.

După toate acestea, după ce trupul i-a fost atins de o plagă necruțătoare, a mai văzut, șezând în baligă, cum din tot trupul îi ieșeau viermi, făcându-se privescătoare de mare jale pentru cei care-l priveau.

Acest om drept, adevărat, cinstitor de Dumnezeu care stătuse departe de orice viclenie! Și nu aici s-au oprit nenorocirile, ci dureri înfricoșate îl încingeau zi și noapte și o foame ciudată îl chinuia, căci zice: “... inima mea s-a dezgustat de pâinea mea” (Iov 6, 7).

În fiecare zi era batjocorit și ocărât și avea de înfruntat sudălmi și râsete. Căci spune: “Slugile mele și copiii născuți din coapsa mea s-au ridicat împotriva – mea. În visele mele domnește frica și tulburate sunt gândurile mele” (traducere interpretată a autorului).

Nevasta îl sfătuia să scape de toate acestea, spunându-i: “Blesteamă pe Dumnezeu și mori” (Iov 2, 9). Blesteamă-L pe Dumnezeu, îi zicea, și vei scăpa de toate durerile.

De ce oare nu l-a convins acest îndemn pe dreptul Iov, ba dimpotrivă, mai mult l-a făcut să creadă în Dumnezeu? Mai mult l-a întărit, încât și-a certat nevasta.

A preferat să sufere, să fie umilit și să pătimească rele fără număr, decât să se izbăvească de ele blestemându-L pe Dumnezeu.

Amintește-ți de paralyticul din Evanghelie și de Lazăr

Așa a făcut și paralyticul care de 38 de ani își răbda suferința în tăcere, alergând îniece an zadarnic la scâldătoare. Îi vedea pe alții cum se tămăduiesc, fiindcă veneau cu ajutoare, iar pe sine singur în neputința lui.

Și n-a alergat la ghicitori, nu s-a dus la magi, nu și-a legat de trup filacterii (notă), ci a așteptat răbdător ajutor de la Domnul. De aceea, la sfârșit, Dumnezeu l-a tămăduit printr-o mare minune.

Iarăși, Lazăr, toată viața lui s-a luptat cu foamea, cu boala și cu singurătatea. Nu doar 38 de ani, ci toată viața. Și-a dat sufletul la poarta curților bogatului, batjocorit, și umilit de toți, înfometat și el însuși hrană câinilor.

Neputința trupului său era atât de mare încât nici pe câinii, care veneau să-i lingă rănilor, nu-i putea goni. Nu s-a dus la magi, n-a chemat vrăjitori și n-a făcut nimic din cele oprite, ci a ales să moară mai bine, suferind toate relele, decât să-și trădeze, cât puțin, dreapta credință.

Ce iertare vom avea noi de la Domnul când aceștia doi au pățimit atâtea rele și niciodată nu s-au plâns și n-au cârtit, iar noi, cum avem puțină fierbințeală sau ceva răni, alergăm la sinagogi sau îi chemăm acasă pe magi și pe vrăjitori?

N-ai auzit ce spune Sfânta Scriptură? Spune așa: “Fiule! Când vrei să te apropii să slujești Domnului Dumnezeu, gătește-ți sufletul tău spre ispită, încordează inima ta și fii tare și să nu te tulburi în timpul încercării. (...) Tot ce ți se va întâmpla, primește cu plăcere și în necazurile tale fii îndelung-răbdător. Că în foc se lămurește aurul, iar oamenii cei plăcuți Domnului, în cuptorul smereniei. Crede în El și-ți va ajuta ție...” (Înțelepciunea lui Sirah 2, 1-6).

Dacă tu îți biciuiești servitorul și el, după ce a primit 30 sau 50 de bice îți cere să-i redai libertatea sau dorește să meargă la alt stăpân și o și face ducându-se la alții care te urăsc și pe care-i ridică împotriva

ta, va mai căpăta vreodată iertare de la tine. Va putea cineva să mijlocească pentru el în fața ta? In nici un chip. De ce oare?

Pentru că un stăpân trebuie să-l pedepsească pe robul său. Dar nu numai atât. Nici o iertare nu poate avea, fiindcă, dacă tot trebuia să fugă și să-și afle undeva adăpost, nu la dușmanii stăpânului său trebuia să meargă și nici la cei ce-l urăsc, ci la prietenii lui adevărați.

Când Dumnezeu te încearcă, nu alerga la vrăjmașii Lui

Când vezi că Dumnezeu te pedepsește, nu alerga la vrăjmașii Lui, adică la iudei, ca să nu-L mânii mai rău, ci alergă la prietenii Lui, la mucenici, la sfinți, la cei ce l-au bineplăcut și au multă îndrăzneală la Dânsul.

De ce vorbesc eu de robi și de stăpâni? Nici un fiu nu poate face una ca asta părintelui său, chiar dacă l-a biciuit, și nici nu se poate lepăda de rudenția cu el (...)

Chiar dacă plânge și se văietă, toți îi spun același lucru: "Tatăl tău te-a biciuit, el este stăpânul tău și are dreptul să facă orice, de aceea rabdă-le pe toate de la el fără să te plângi".

Atunci, dacă robii îi rabdă pe stăpâni și copiii îi rabdă pe părinții lor care, de multe ori, nu pe drept îi pedepsesc, tu nu-L poți răbda pe Dumnezeu când te pedepsește numai ca să te îndrepte?

Dumnezeu Care e mai presus decât toți stăpânii, Care te iubește mai mult decât își iubește orice părinte copilul și Care nimic nu face din mânie, ci pe toate le rânduieste spre binele și folosul tău? Dacă te lovește vreo boală neînsemnată, pe dată te lepezi de stăpânirea Lui, alergi la demoni și dezertezi la sinagogi?

Ce iertare crezi că mai poți avea? Cum crezi că-L vei mai putea îmblânzi? Nici măcar altul, chiar de ar avea îndrăzneala lui Moise, mijlocind pentru tine, tot nu-L va mai putea îmblânzi.

Sau n-ai auzit ce i-a grăit Domnul lui Ieremia despre iudei? Ascultă: "Și mi-a zis iarăși Domnul: Chiar Moise și Samuel de ar sta înaintea Mea, sufletul Meu tot nu s-ar îndupleca spre poporul acesta..." (Ieremia 15, 1).

Există, dar, păcate mai presus de orice iertare și de orice apărare. Să nu atragem asupra noastră, dar, mânia cea mare a lui Dumnezeu.

Chiar dacă te vindeci de fierbințeală, rămâne mucenicia conștiinței

Chiar dacă unii cred că se tămăduiesc de fierbințeală rostind cuvinte magice, în realitate nu se tămăduiesc, pentru că își îmbolnăvesc conștiința cu o fierbințeală mult mai de temut, fiindcă în fiecare zi îi împunge fără milă gândul și îi biciuiește conștiința care le spune: "L-ai necinstit pe Dumnezeul tău, ai greșit în fața Lui, ai călcat legămintele tale cu Iisus. Pentru o boală neînsemnată ți-ai lepădat dreapta-credință".

Ce crezi, numai tu ai fost bolnav? Nimeni n-a cutezat una ca asta, pe când ții, cel neputincios și slab cu duhul, ți-ai jertfit sufletul. Cum te vei apăra în fața lui Hristos? Cum îl vei mai chema în rugăciunile tale? Cu ce cuget vei mai intra în biserică? Cu ce ochi îl vei mai privi pe preot? Cu ce mână vei mai atinge sfânta masă? Cu ce urechi vei mai asculta la liturghie Sfintele Scripturi?

Acestea o să le auzi în fiecare zi, deoarece conștiința te va biciui neîncetat, iar gândurile te vor împunge. Ce sănătate mai e și asta, când în lăuntrul nostru avem asemenea judecători?

Dar, dacă vei avea puțină răbdare și dispreț pentru cei ce voiesc să-ți descânte sau să-ți atârne pe trup amulete și de-i vei goni din casă cu ocări, atunci conștiința ta se va ușura. Chiar dacă arzi într-una de fierbințeală, sufletul tău simte o alinare mai binefăcătoare, mai blândă și mai bună decât orice răcorire, oricât de dulce, a trupului.

Când primești descântecul, chiar de ești sănătos, te afli într-o stare mai rea decât cei ce au fierbințeală, punând la socoteală și păcatul.

Dar, dacă ai febră sau alte multe neazuri, dacă-i alungi pe spurcații aceia, vei fi mai sănătos decât cel mai sănătos om, pentru că te vei simți mândru în cugetul tău, sufletul tău se va bucura și se va veseli, conștiința te va lăuda, va încuviința toate faptele tale și îți va zice: "Să trăiești, omule, robule al lui Hristos, că ești bărbat credincios și luptător al dreptei-credințe".

Tu, care ai preferat să mori în chinuri decât să te lepezi de dreapta-credință, te vei afla împreună cu mucenicii când va veni ziua. Căci, precum mucenicii au ales să fie biciuiți și să îndure chinuri mari ca să rămână cinstiți, tot așa și tu astăzi. Ai preferat să fii biciuit și chinuit de febră și de răni decât să alergi la descântece și la cuvinte păgânești sau la amulete.

Hrănit cu astfel de nădejdi, nici n-ai să simți chinurile. Chiar dacă nu mori din fierbințeala de acum, vei muri, poate, din pricina alteia. Dacă nu murim azi, murim mai târziu.

Ni s-a dat un trup stricăcios, dar nu ca din pricina neputințelor sale să ne pierdem credința, ci ca prin patimile lui să ajungem la dreapta credință. Dacă suntem cu luare-aminte, această stricăciune și moarte a trupului nostru ni se vor face pricină de cinstire și ne vor da multă îndrăzneală când va veni ziua aceea, și nu numai atunci, ci și în această viață.

Dacă-i vei alunga pe vrăjitori cu ploaie de ocări din casa ta, toți auzind aceasta te vor lăuda, te vor admira și își vor spune unul altuia: "Cutare, deși era bolnav și suferea și-l tot rugau unii și alții, îl tot îndemnau și sfătuiau să primească descântece de leac, n-a primit, ci le-a răspuns: "Mai bine mor așa decât să mă lepăd de dreapta mea credință".

După laude va veni și admirația celor care vor auzi de aceste fapte ale tale și toți se vor minuna și-L vor slăvi pe Dumnezeu. Vei fi mai cinstit decât câte statui? Mai slăvit decât câte chipuri vei fi? De câtă cinste nu vei fi vrednic? Toți te vor lăuda, te vor ferici, îți vor da cununa și ei înșiși vor deveni mai buni, mai plini de râvnă și îți vor imita curajul.

Și dacă altul va face la fel, tu vei lua răsplata, fiindcă tu ai fost primul care a dovedit râvnă. Ți se vor lăuda nu numai izbânzile, ci te vei izbăvi și curând de boală. Pentru că această vitează hotărâre a ta îl va face și pe Dumnezeu mai binevoitor față de tine. De asemenea, toți sfinții, simțind bucuria din râvna ta, se vor ruga din adâncul inimii lor pentru tine.

Gândește-te și la răsplata pe care o vei primi-o în viața viitoare

Dacă în viața aceasta acestea sunt răsplățile curajului tău, gândește-te câte cununi vei primi în viața viitoare, când, înconjurat de îngeri și de arhangheli, va veni la tine Hristos, te va lua de mână, te va duce în mijlocul tuturor, toți vor asculta și Dânsul va zice: "Omul acesta, cuprins odată de fierbințeală, când alții îl îndemnau să scape de boală, el în numele Meu și din respect pentru Mine, i-a alungat și i-a disprețuit pe toți cei care-i făgăduiau să-l tămăduiască cu descântece, alegând să moară decât să se lepede de iubirea lui pentru Mine".

Dacă Domnul Iisus pe cei ce l-au dat să bea, l-au îmbrăcat și l-au hrănit, îi duce în mijlocul cetelor cerești să-i laude, cu atât mai mult îi va duce și îi va lăuda pe aceia care din iubire pentru El au suferit fierbințeală.

Nu este același lucru a da pâine și a îmbrăca pe cineva cu a suferi ani nesfârșiți o boală, căci a suferi este mai mare lucru. Cu cât mai nesuferită este durerea, cu atât mai strălucită va fi cununa.

Să ne gândim la aceste lucruri și când suntem sănătoși și când suntem bolnavi și să le spunem și altora. Dacă vreodată se va întâmpla să ne lovească o fierbințeală pe care simțim că n-o vom putea îndura, să ne spunem și nouă deopotrivă același lucru.

Ce, dacă s-ar întâmpla să ne lege și să ne ducă la judecată învinuiți de oarece pricină și apoi să ne atârne pe o cruce și ne sfâșie coastele, n-am fi nevoiți să îndurăm toate și fără voie și fără vreun câștig sau plată?

La asta să ne gândim acum și să avem în vedere că îndurând cu răbdare boala ce ne-a fost dată, vom avea și plată de la Dumnezeu și că plata aceasta are puterea de a-l ridica pe cel căzut în păcate.

Adu-ți aminte câte au îndurat dreptii

Fierbințeala e mare? N-o mai poți îndura? Compar-o, atunci, cu focul gheenei de care, oricum, vei scăpa dacă primești să o rabzi cu toată tăria.

Adu-ți aminte câte au îndurat apostolii, adu-ți aminte de dreptii care toată viața și-au petrecut-o în dureri și necazuri. Adu-ți aminte de fericitul Timotei care n-a murit din pricina bolii, ci a viețuit și s-a însoțit cu ea pe toată viața, căci Pavel ne spune: "...folosește puțin vin pentru stomacul tău și pentru dese tale slăbiciuni" (I Timotei 5, 23)

Dacă acest om drept și sfânt, căruia Dumnezeu i-a încredințat ocrotirea întregii lumi, care învia morți, alunga demoni și tămăduia boli nenumărate, a pățimit atâtea rele, ce apărare vei avea tu în fața Domnului Hristos, când tulburi atâtea lume și atâtea te plângi pentru niște slăbiciuni trecătoare?

Vrei să ai parte de adevărata mucenicie?

N-ai auzit ce spune Scriptura: "Căci Domnul ceartă pe cel pe care-l iubește și ca un părinte pedepsește pe fecioria care li este drag" (Pilde 3, 12)

Câți și de câte ori n-au voit să ia cununa de mucenic? Aceasta este adevărata cunună a muceniei; nimeni nu se face mucenic doar dacă nu primește să aducă jertfă idolilor, alegând moartea mai bine decât să le slujească lor.

Cu adevărat mărturisitor este acela care păzește toate poruncile lui Hristos, chiar dacă pentru aceasta primește moarte de la cei ce-i poruncesc să se lepede de El.

Ca să înțelegi că aceasta este mucenicia cea adevărată, adu-ți aminte cum a murit Ioan și din ce pricină și cum a murit și Abel. Nici unul din ei n-a văzut jertfe fumegând pe altar, nici nu s-au închinat statuilor și nici nu li s-a poruncit să jertfească demonilor, ci unuia i s-a tăiat capul, fiindcă l-a certat pe Irod, iar celălalt a fost ucis de mâna fratelui său pentru că l-a cinstit pe Dumnezeu cu jertfă mai bogată decât el.

Au fost ei oare lipsiți de cunună? Cine ar cuteza să spună una ca asta? Înainte de toate, această moarte are puterea de a-i convinge pe toți că Abel și Ioan se află printre primii mucenici.

Dacă dorești să afli ce a hotărât Dumnezeu pentru ei, ascultă ce spune tot Pavel, căci e limpede că prin gura lui a grăit Sfântul Duh: "... le poruncesc nu eu, ci Duhul ..." (I Corinteni)

Ce spune, așadar? După ce a început cu Abel, spunând despre el că a adus Domnului jertfă mai bogată decât fratele său Cain și că din această pricină a murit, ajungând apoi la prooroci, despre Ioan spune: "... au fost tăiați cu fierăstrăul, alții au murit uciși cu sabia ..." (Evrei 11, 37)

După ce pomenește și alte morți întru mucenicie, adaugă: "De aceea și noi având împrejurul nostru atâta nor de mărturii să lepădăm orice povară și ... să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea" (Evrei 12, 1)

Vezi că pe Abel l-a numit mucenic, ca și pe Noe, pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, pentru că toți au murit pentru Dumnezeu, cum spune tot Pavel: "Mor în fiecare zi..." (I Corinteni 15, 31). Chiar dacă nu murea, el aștepta moartea cu bucurie.

Așa și tu, dacă nu primești nici vrăji, nici descântece și mori răbdând boala, ești cu adevărat mucenic, fiindcă, deși alții îți făgăduiau să te izbăvească de suferință, cerându-ți să te lepezi de dreapta ta credință, ai ales moartea, rămânând în dreapta-credință.

Diavolul este ucigaș de oameni

Am spus aceste lucruri pentru laudăroșii care strigă că demonii tămăduiesc. Ca să cunoști că nu este adevărat, ascultă ce spune Domnul Hristos despre diavol: "El, de la început a fost ucigător de oameni..." (Ioan 8, 44)

Dumnezeu îl numește "ucigător de oameni" și tu alergi la el ca la doctor? Cum te vei apăra, spune-mi, când vei fi învinuit că ai socotit mai vrednice vrăjile decât ce a lăsat Domnul Hristos?

Când Dumnezeu îl numește "ucigător de oameni", tu primești vrăjile și descântecele celor ce strigă lucruri împotriva dumnezeieștii rânduiei și spun că diavolul poate vindeca boli și neputințe?

Nu arăți că mai mult te încrezi în ele decât în Dumnezeu, chiar dacă n-o spui în cuvinte? Și dacă diavolul este ucigaș de oameni este limpede că și demonii care-l slujesc sunt la fel.

Domnul Hristos te-a învățat că așa este, prin faptele și lucrările Sale. Atunci când le-a îngăduit demonilor să intre în turma de porci, au aruncat toată turma în mare (Matei 8, 28-32), ca să înveți că și oamenilor le-ar fi putut face același lucru, dacă Dumnezeu le-ar fi îngăduit.

Dumnezeu, însă, i-a oprit și nu i-a lăsat. Demonii au arătat ce sunt în stare să facă cu puterea pe care au căpătat-o asupra porcilor. Au arătat că, nefiindu-le milă de ei, cu atât mai mult nu s-ar da în lături să ne facă același lucru și nouă.

Bizuiește-te pe frica de Dumnezeu

Nu te lăsa purtat, iubitul meu, în ispită de făgăduielile lor mincinoase, ci rămâi statornic în teama de Dumnezeu. Vrei să știi cum să intri fără primejdie în sinagogă? Însemnează-ți fața cu semnul crucii și pe dată, puterea cea vicleană ce locuiește în sinagogă se va depărta de la tine.

Dacă nu-ți închini fața, atunci încă din fața porții ți-ai lepădat armele și vicleanul, văzându-te descoperit și lipsit de apărare, te va da nesfârșitelor rele.

De ce trebuie să spun eu toate acestea? Pentru că și tu crezi, în sinea ta, că e foarte mare păcat să mergi în locul acela viclean. Tu singur o arăți, căci te duci la sinagogă pe ascuns, poruncind robilor, prietenilor și vecinilor să nu te spună preotului și, dacă vreunul din ei te va certa, te superi (...)

Spune-mi, sunt, oare, îngăduite aceste lucruri? Chiar de-ar fi să înfrunți moartea de nenumărate ori, chiar de-ar fi să pătimești rele fără număr, n-ar fi mai bine să le rabzi pe toate, oricât de îngrozitoare ar fi, decât să ajungi de râsul și de batjocura spurcaților acelora și să ai cugetul greu? Vă spun toate acestea nu doar ca să le ascultați, ci să-i vindecați și pe cei ce suferă de asemenea boli care ne sperie

...

(Împotriva Iudeilor VIII PGB 34, 390-408. PG 48, 935-940)

Bolnavii care nu-i cheamă pe magi, primesc cununa de mucenic

Ai căzut bolnav? Vin mulți să te vadă. Unii stăruie să chemi vraci, alții să porți talismane, spunându-ți că răul va fi mai mic.

Tu rabzi suferința, temându-te de Dumnezeu, cu curaj și cu stăruință, alegând să pătimești orice, decât să alergi la leacurile idolatorilor. Așteptând cu stăruință ajutor de la Domnul și pătimind vei primi cununa muceniei. Și să nu cumva să te îndoiești. Cum și în ce fel, îți voi arăta.

Așa cum un martir al lui Hristos suferă cu vitejie toate chinurile năprasnice, dar nu primește să slujească idolilor, așa și tu rabzi durerile bolii tale, ca să nu te folosești de nimic din cele ce sunt ale diavolului și să nu faci cele ce-ți poruncește.

Patimile mucenicilor sunt mai grele? Da, dar și suferințele tale sunt mai lungi, și, prin urmare, biruința este la fel de mare. De multe ori, însă, și o boală poate pricinui dureri cumplite. Când fierbințeala îl face pe unul să ardă și tare îl mai supără, iar el nici nu vrea să audă de vrăjitori, gonindu-i pe toți care-l îndeamnă să-i cheme, nu și-a împodobit el, oare, creștetul cu a mucenicilor cunună?

Mucenic se socotește și cel ce a pierdut bani și dă slavă lui Dumnezeu

Iarăși, să zicem că unul a pierdut bani. Nu sunt, oare, mulți aceia care-l îndeamnă să meargă la ghicitor? Îl oprește, însă, frica de Dumnezeu. Nu preferă el să nu mai capete banii înapoi decât să nu asculte de Domnul? Plata lui este aceeași cu a unuia care a dat bani săracilor, dacă, după ce i-a pierdut, l-a mulțumit lui Dumnezeu în loc să meargă la ghicitori. A ales să nu-i mai ia decât să-i ia în felul acesta.

Așa cum cel ce miluiește săracii, temându-se de Dumnezeu, preferă să lase din banii lui aceluia care are nevoie, și tu, tot fiindcă ești cu frică de Dumnezeu, lasă banii pe care i-ai pierdut să fie ai aceluia care ți i-au furat și nu mai căuta să-i iei înapoi (...)

Nu-i așa că, temându-te de Domnul, nu blestemi? Că tot din frică de El nu te duci la ghicitori? Și nu-i așa că l-ai mulțumit lui Dumnezeu când ceva rău ți s-a întâmplat? Atunci ești întocmai ca cel ce a disprețuit banii, pentru că, dacă nu i-ai fi disprețuit, și purtarea ta ar fi fost alta.

Nu este același lucru a medita cum să disprețuiești banii cu a suferi o pagubă când nu te aștepți. Așa paguba devine câștig și nu vei mai fi păgubit, ci câștigat din ispitirile diavolului

Cum devine paguba câștig

Te-ai supărat când diavolul te-a lăsat fără bani? Supără-l și tu și nu-i da nici o satisfacție. Dacă te duci la ghicitori, îl mulțumești pe diavol. Dacă-l mulțumești, însă, pe Dumnezeu, atunci l-ai lovit de moarte pe diavolul.

Bagă de seamă ce se întâmplă. Dacă mergi la ghicitori, nici banii nu-i vei mai găsi, fiindcă nu stă în puterea lor să știe unde sunt, chiar dacă mai și izbutesc și spun câteodată și, pe lângă asta, îți mai pierzi și sufletul. Pe deasupra, vei fi și de râsul fraților tăi și pe toate le vei pierde în chip rău. Diavolul, știind că nu poți răbda paguba și că pentru bani l-ai lepăda și pe Dumnezeu, îți dă banii înapoi ca să te mai poată înșela o dată și să te depărteze de Dumnezeu.

Dacă se întâmplă ca ghicitorii să-ți spună ceva adevărat, nu-i admira, căci diavolul nu are trup. El îi înarmează pe jefuitori, căci fără el ei n-ar putea nimic. Iar dacă-i înarmează, știe și unde sunt banii strânși, își cunoaște bine slugile. Nici nu-i de mirare.

Dacă vede că te superi pentru pagubă, mai adaugă una, dar dacă vede că nu-i dai nici o importanță și că o disprețuiești, se va depărta din drumul tău. Diavolul face cum facem și noi; noi le arătăm vrăjmașilor noștri lucruri care ar trebui să le pricinuiască durere, dar dacă vedem că nu se tulbură, îi lășăm în pace și ne depărtăm. Tot așa și el.

Ce spui? Nu vezi că oamenii dacă-i apucă vreo furtună pe mare, nici nu le mai pasă de bani, ci își aruncă comorile în apă ca să alunge prăpădul?

Ce spui, omule? Ești de partea furtunii și a naufragiului? Tu singur, cu mâinile tale, îți arunci avuția în mare înainte să vină valurile cele mari să ți-o smulgă? De ce chemi naufragiul mai înainte să fie?

Așa va întreba un om care lucrează pământul și nu călătorește niciodată pe mare și care nu-i cunoaște primejdiile. Marinarul, însă, care știe bine ce stihii fac ca marea să fie calmă și ce stihii stârnesc furtuna, va râde, spunându-i: îmi arunc bogățiile în mare tocmai ca să alung furtuna.

Așa gândește și unul care știe rânduiala lucrurilor și cum apar primejdiile în viață. Când vede că se apropie furtuna și că duhurile răutății vor să prăpădească o corabie, își aruncă singur toți banii pe care-i mai are.

Ți s-au furat bani? Tu fă milostenie și ușurează corabia. Ai fost jefuit? Tu dă ce ți-a mai rămas lui Hristos. Așa vei mângâia și sărăcia inora. Ușurează corabia, nu mai ține nimic ca nu cumva să se umple de apă.

(Cuvântul III la Epistola I către Tesaloniceni PGB 22, 416-423. PG 62, 413-414)

De ce se împlinesc profețiile ghicitorilor?

Știm că există gheena, știm că există împărăția cerurilor și judecata. Să nu credem, dar, în lucruri nebunești. De ce, poate stăruie cineva, se împlinesc proorociile ghicitorilor? Se împlinesc pentru că tu crezi în ele. Te-au robit, sunt stăpânii vieții tale și o conduc după cum le place.

Spune-mi, va putea o căpetenie de tâlhari, având în mâinile și în puterea sa un fiu de rege, care a dorit să stea la el, fie căutându-și pacea, fie priindu-i tovărășia lui, să-i spună regelui dacă fiul lui e mort sau dacă mai trăiește? Firește că va putea. De ce firește? Nu pentru că poate vedea în viitor, ci pentru că el este stăpân pe soarta copilului, având putința de a-l omorâ sau de a-i lăsa viața, de vreme ce copilul se află în puterea sa.

De asemenea, poate spune dacă e bogat sau sărac, pentru că îi stă în putere. Din nefericire, cei mai mulți oameni din lume s-au predat diavolului.

Atunci când omul se obișnuiește să creadă în așa-zisa putere a acestor amăgitori, nu face altceva decât să-i ajute să-și sporească faima; căci dacă nimeni nu dă atenție profețiilor care nu se împlinesc, toți vorbesc de profeția, una singură, care s-a adevărit vreodată, undeva.

Dacă au vreo putere să prezică viitorul, adu-i la mine, credinciosul. Și n-o spun lăudându-mă, căci nu e un lucru de mândrie să scapi de ei. Sunt plin de păcate și din pricina acestor prezicători nu mă pot arăta cu smerită cugetare. Pe toți îi voi face de răs, cu harul lui Dumnezeu.

Adu-l la mine pe vrăjitor și, dacă are putere să le vadă pe cele viitoare, să-mi spună atunci ce-o să mi se întâmple și ce are să fie mâine. Dar n-o să-mi spună. Fiindcă mă află în puterea împăratului, și nu în puterea lui. Eu sunt supusul lui Hristos, și nu supusul lui. Eu stau departe de peșterile și de ascunzătorile lor, ferite de privirile oamenilor, fiindcă eu sunt ostaș al împăratului meu.

Dacă puteau cunoaște viitorul, trebuia să-l prezică pe al lor

Cutare a furat, spune ghicitorul, și cutare l-a pârât. Nimic nu e adevărat, e o minciună jalnică.

Ghicitorii nu știu nimic, căci, dacă ar ști câte ceva, ar trebui mai întâi pentru sine să profetească, să spună cum fură darurile și jertfele idolilor și unde s-a dus tot aurul.

De ce n-au descoperit preoților lor unde sunt ofrandele? Atunci, nimic nu știu. Nici unde sunt banii, nici că aveau să ardă temple și mulți odată cu ele. De ce nu-i preocupă mântuirea turmei lor? Lumea crede că au avut succes dacă vreodată, undeva li s-au împlinit prezicerile.

La noi, la creștini, sunt profeți ce nu dau greș niciodată. Nu prevestesc un lucru, iar la altul dau greș, ci toate câte le spun ei sunt adevărate. Acesta este semnul că sunt cu adevărat înainte-văzători.

Dovezi că prezicătorii sunt puțin credincioși sau necredincioși

Vă rog, de credeți în Hristos, oprți-vă din această nebunie. Iar dacă nu credeți, de ce vă terfeliți și vă amăgiți pe voi înșivă? Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Iar tu de ce te duci la vrăjitor, de ce întrebi? Cum ai venit și ai întrebat, te-ai și robit. Vii la vrăjitor și-l întrebi pentru că îl crezi. Nu, nu cred, spune, că e adevărat ce zice, dar îl întreb ca să-l încerc.

Voind să-l ispitești și să vezi dacă are cu adevărat putere, mi te arăți a fi mai degrabă un om care se îndoiește, și nu unul care e convins că e înșelat.

De ce-l întrebi pe ghicitor ce are să ți se întâmple? Dacă el îți spune că va fi ceva, să faci în așa fel încât să nu se întâmple. Asta nu înseamnă că trebuie să crezi în idoli, dar nebunia n-ar mai fi așa de mare.

Cei ce le dau ascultare prezicătorilor, nimic altceva nu câștigă decât o durere mai mare. Dacă o întâmplare prevestită nu se adevărește, rămâne durerea care-i distruge.

Dacă era spre binele nostru să ne cunoaștem viitorul, Dumnezeu ni l-ar fi dezvăluit fără pizmă, de vreme ce El ne-a dăruit cerul, căci spune: "... toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute" și "... De acum nu vă mai zic slugi... ci V-am numit pe voi prieteni" (Ioan 15, 15).

Așadar, de ce nu ne descoperă și nouă viitorul? Pentru că nu a voit să ne ocupăm cu asemenea lucruri și nu din pizmă. De altfel, tainele Sale le-a făcut cunoscute celor vechi, precum proorocia despre asină sau altele asemenea, pentru că ei erau prunci, cu duh curat.

Nouă, însă, nu ne spune nici un cuvânt și nici nu voiește să cunoaștem lucruri din viitor, fiindcă nu voiește să ne ocupăm cu ele.

Ce învățăm de aici? Ce n-au învățat ei, prezicătorii, anume că a cunoaște viitorul nu are nici o însemnătate. Noi am învățat, însă, că vom învia, că suntem nemuritori) că vom fi nestri-căcioși, că viața nu are sfârșit, că toate vor trece, că vom fi răpiți în nori, că cei răi vor fi pedepsiți și încă multe altele, care nu sunt minciună.

Nu e mult mai bine să știi toate acestea decât să-ți găsești asinul care se rătăcise? Uite, ți-ai găsit asinul! Care-i câștigul? N-o să-l mai pierzi niciodată, altfel? Sau, dacă nu-l mai pierzi tu, o să te piardă el pe tine când vei muri.

Lucrurile de care-ți vorbeam, însă, dacă dorim să le păstrăm, ale noastre sunt pe vecie. Acestea să le căutăm și să le urmăm, ele rămân și sunt sigure. Să nu mergem la ghicitori, nici la prezicători sau la oracole, nici la șarlatani, ci numai la Dumnezeu, Care pe toate le cunoaște cel mai bine, fiindcă numai de la El vom descoperi toate câte trebuie să le știm și numai așa vom dobândi toate cele bune.

(Cuvântul VIII la Epistola a II-a către Timotei PGB 23, 624-628.PG 62, 648-650)

Uneltirile diavolului prin care ne pierdem sufletul

Bărbați și femei, ocoliți oracolele și prezicerile după zborul sau măruntaielor păsărilor, pentru sunt nimicuri ale idolatorilor și ale rătăciților ce spun că croncănitul corbului, zgomotul pe care-l face și un șoricel sau o bârnă care trosnește sunt semne prevestitoare.

Lor le sunt plăcute întâlnirile cu oameni păcătoși și se feresc de cei ce trăiesc în virtute și cucernicie, ca și cum ar fi pricină a muri de rele.

Fii atent câte sunt meșteșugurile diavolilor. Nu se mulțumește să ne vadă despuiți de virtute și să avem mintea la rele și la păcate, ci ar voi să ne facă să-i urâm și pe cei ce duc o viață curată.

Nu voiește numai să ne vadă făcând rele, ci grija lui este, să ne obișnuiască cu relele și cu păcatul, ca să ne pregătească să ne predăm cu totul lor, fericiți. Să nu credeți că sunt lucruri mici sau întâmplătoare, ci sunt lucruri ce au putere să scufunde un suflet și să-l facă să cadă până în fundul

iadului.

Cateheze I PGB 30, PG 352-354)

“Sunt sufletul lui cutare”

Voiesc să vă scot din suflet o boală grea. Mulți naivi cred ca sufletele celor ce mor de moarte năprasnică și în mari chinuri se, prefac în demoni. Nu este cu puțință, nu este! Nu sufletele lor se prefac în demoni, ci sufletele celor ce trăiesc în păcate, și nu pentru ca esența lor s-ar schimba, ci din pricina înclinării lor spre rău (...)

De ce ne-a strecurat diavolul o asemenea învățătura vicleană, pentru că a vrut să surpe slava martirilor și să ne facă să ne temem de ei, pe unii care au avut parte de un sfârșit înfricoșător, și să le facă o faimă rea.

Desigur, n-a reușit, pentru că mucenicii își păstrează neatinsă strălucirea și slava. Dar a mai născocit ceva, și mai îngrozitor. I-a convins pe iudei, pe magi, pe slugile lui, să ucidă mii de tineri nechibzuiți, în nădejdea că aceștia se vor prefaca în demoni și îi vor sluji. Dar nici acest lucru nu este cu puțință, nu este. Întreabă cineva: ce mai ai de zis despre demonii care vin și spun : ”Eu sunt sufletul monahului cutare”?

Eu le răspund: tocmai de aceea nu cred, fiindcă o spun demonii. Aceștia nu fac altceva decât să-i înșele pe cei care îi ascultă. De aceea și Pavel, chiar dacă graitau adevărul, le-a închis gura, ca să nu capete prilej și să amestece adevărul cu minciuni și în felul acesta să se facă crezuți.

S-a tulburat duhul apostolului auzindu-i zicând: “... acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt care vă vestesc vouă calea mântuirii...” și a certat duhul pitonicesc, poruncindu-i să iasă. Și ce lucru rău strigau? Dar, pentru că mulți din oamenii simpli nu știu să-i deosebească pe demoni de spusele lor, odată pentru totdeauna i-a împiedicat să se facă crezuți. Ești unul dintre cei nevrednici, spune apostolul, cărora nu le este îngăduit să vorbească și atunci taci și închide-ți gura. Nu ție îți e dată propovăduirea, ci apostolilor. A lor este cinstea aceasta. De ce furi ce nu-i al tău? Taci, tu nu ai cinste. Astfel a făcut și Hristos. Când demonii I-au spus: “Te știm cine ești” (Marcu 1, 24) i-a certat cu asprime, învățându-te pe tine să nu ascuți cu nimic de demoni, chiar dacă ce zic este adevărat. Cunoscând, dar, bine toate acestea, nu trebuie în nimic să-i dăm ascultare diavolului, ci, chiar de-ar spune ceva adevărat, să ne ferim și să ne întoarcem de la el. Învățătura “Cea adevărată și mântuitoare o putem afla nu de la demoni, ci din Sfânta Scriptură.

Ascultă ce spune Pavel ca să te convingi că un suflet ce a ieșit din trup nu se supune demonilor: “Căci cel care a murit a fost curățat de păcat” (Romani 6, 7), adică nu mai păcătosul știe.

Așadar, cum diavolul nu poate sili un suflet care locuiește în trup, cu atât mai mult nu poate face aceasta când sufletul, își părăsește trupul.

Atunci, poate întreba cineva de ce unele suflete păcătuiesc deși nu le poate sili? O fac cu voia lor fiindcă aceasta este alegerea lor, predându-se de bună voie diavolului care nu-i obligă și nu le constrânge în nici un fel.

Au dovedit-o toți cei care s-au ridicat mai presus de capcanele lui. Pe Iov, de pildă, deși s-a străduit din răspuțeri să-l doboare, dându-i să sufere toate relele, n-a reușit să-l convingă să-L blesteme pe Dumnezeu: ”De aici ne dăm seama limpede că doar de noi atârnă să dăm sau să nu dăm ascultare îndemnurilor lui viclene, că diavolul n-are nici o putere să ne constrângă și că nu ne aflăm sub puterea lui tiranică”.